

Forfatter: Heiberg, P. A.

Titel: Udrag fra De Vonner og Vanner

Citation: Heiberg, P. A.: "Peter Andreas Heibergs Udvalgte Skrifter", i Heiberg, P. A.: *Peter Andreas Heibergs Udvalgte Skrifter*, udg. af Otto Borchsenius ; Fr. Winkel Horn , 1884, s. 498. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibergpa01val-shoot-idm140167175913136/facsimile.pdf> (tilgået 25. juni 2024)

Anvendt udgave: Peter Andreas Heibergs Udvalgte Skrifter

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

troet at være den rigtige. Jeg indstodte mig blot til en Anetode, om hans Rigtighed jeg er fuldkommen forsikret: I et af Aarene 1789 til 90 opførtes om det kongelige Theater i Stockholm Tragedien *Edvin af Svobold*, en Kønig den ludej sandede:

Man måtte være Kønig at få förrådni handla,

og denne Slutnings opvakte alind det mest lidelige Bifald og højeude Applaus af Tilhørerne. Men hvad gjorde Guffen den tredje, der selv var Tilhører? Beredes han derover? Fange fra. Enten følte han, at denne Skæde umulig kunde anvendes paa ham, eller og var han for for til at lade sig make mee, at han følte Kubendefsen. Han applauderede isen og complimenterede Digteren for sit skjønne Arbejde.

En almindelig Afslig, som man sagde, at Officer-Standen havde fattet imod mig formodentlig denne Skæde, blev i lang Tid ikke bestræbt med andet end med et Regie eller Bypnat; men endeligen fremtræder en dansk Subalternt-Officer — formodentlig en Leaban, hvis Løffert ikke havde kunnet gjøre ham berettiget til nogen indberiglig Afgift — og i et Bøffertuum efter et Brev til en Ven om Anvæntitica tager sig for at behandle mig paa en gevarben Fod; og lundt at vilke lade mig føle, hvor meget foregæte det er at have med en opræt Løng end med en sundig Mæad at behille. Preens Jækkold er saa latterligt og barnagtigt, men tillige saa plintet og ubestændt, at jeg end ikke vilde indlade mig i at besvare den, om Andendengrens endog kunde fortjene det; og jeg kan saa meget mere fritage mig fra dette Arbejde, som den fort derefter blev mere end tilstræffeligt gjenstrøet af en anden Subalternt, der med en hjædet Redelighed og med de fleste af mine oven anførte Grunde godtgjor Rigtigheden af den for ham sandeligen ikke behagelige Sandhed, at Officerstanden ikke har, eller efter Omstændighederne kan have, af den Afgift i Stattn, som den havde besiddet. Han siger til Sinning — jeg maan antæse hans egne Led, der dog vel ere af nogen Btædenhed, siden han er Officer og taler imod egen Interesse — at jeg har skrevet de Bonær og Banner, men ikke til mindste fornammelte for Stater; at jeg har fremstillet Hr von Alernwig, ikke som dansk Løner, men som en alle Begue forjaget Seldstiller. I Sandhed, om man endog ingen andre Besvæer havde, saa var detes ikke Piece nok til at godtgjøre, at enhver eneste Mænd i denne Giar ikke kan mangyle Afgift, naar han først ved og især, at det er hans egen Tænk- og Handlemåde fornammeligen, men ikke just Uniformen, der skal forskaffe ham den*);

*); Jeg taler ikke et Led om den Svøerfænger, der mulig i en Brev under den forældelige Tænk: Fordi Bonær og Gramær har behaget at overvæle mig og min Komæde med nogle saa Øtrøheder. Jeg siger om ham, hvad Rousseau siger: J'entends critiquer